

ΕΤΟΣ 65ον

9 Ιουλίου 2017

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 28 (3345)

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στή σημερινή περικοπή ἀπό τήν πρός Ρωμαίους, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ὁμολογεῖ ὅτι ἐπιθυμεῖ σφοδρά νά σωθοῦν οἱ Ἰσραηλίτες, ἀν καί ἀποξενώθηκαν ἀπό τόν Κύριο, ἐπειδή εἶχαν ζῆλο χωρίς ἐπίγνωση. Ὑπερεκτίμησαν τόν Νόμο καί πίστεψαν ὅτι διά τοῦ Νόμου δικαιώνεται κάποιος. Ἐπέμεναν στή δική τους ἀντίληψη περί δικαιοσύνης, χωρίς νά ὑποτάξουν τόν ἑαυτό τους στή δικαίωση πού μόνος ὁ Θεός διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παρέχει.

«Ζῆλος οὐ κατ' ἐπίγνωσιν»

Τό ὅτι οἱ Ἰσραηλίτες πληνήθηκαν τελικά ἀπό τήν τυπολατρία τους εἶναι φαινόμενο πού ἐπαναλαμβάνεται καί στους Χριστιανούς τῶν ἡμερῶν μας. Ὁ ζῆλος πού εἶχαν οἱ πρῶτοι δέν κατευθυνόταν ἀπό τήν ὀρθή περί τοῦ Θεοῦ γνώση. Γνωρίζω τόν Θεό σημαίνει ἐνώνομαι μαζί Του καί θεολογῶ. Ἕλλη ὁμως ἡ γνώση καί ἄλλο ἢ γνώμη. Ἕ Αν, ἀπέναντι στήν ἀνεπάρκειά μου νά γνωρίσω τόν Θεό ὑψώνω τή γνώμη μου, τότε ἡ θεολογία μου εἶναι μεταπρατική καί ιδιωτική, ἄσπληχνη, ἀνελεήμων, ἐξουσιαστική καί ἐξουθενωτική γιά τόν πλησίον καί γιά ἐμένα τόν ἴδιο. Ἀποτελεῖ θεολογικό φάσμα-φάντασμα καί ὄχι πηγὴ ζωῆς καί χάριτος, ὅπως τά ἔργα καί τά λόγια τῶν Ἁγίων μας.

Ἕ Ἔτσι ὁ κίνδυνος αὐτός εἶναι ψηλαφητός καί σήμερα, ὅπου καί πλεόνασε ὁ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζῆλος», ὁ ὁποῖος νά μὲν παρέχει κάποια αἴσθηση αὐτοδικαίωσης καί συναισθηματικῆς εὐφορίας στους ἔτσι «ἀγωνιζόμενους», ἀλλὰ ταπεινώσεως ἀπούσης, ταλαιπωροῦνται οὐσιαστικά καί οἱ θιασῶτες του καί ὀλοκλήρη κατ' ἐπέκταση ἡ Ἐκκλησία. Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού ἀρκετοὶ ἐμφερούμενοι ἀπό τέτοιου εἴδους ζῆλο κατασκευάζουν οἱ ἴδιο τίς ἀπειλές ἐναντίον τῶν ὁποίων μάχονται, χωρίς νά τό καταλαβαίνουν.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ι' 1-10)

Σωτηρία σ' ὅποιον πιστεύει

Ἀδελφοί, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν· μαρτυρῶ γὰρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν. Ἄγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στήσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν. Τέλος γὰρ νόμου Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι. Μωϋσῆς γὰρ γράφει τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγει· Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν ἢ τίς καταβήσεται εἰς τὴν ἄβυσσον; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν. Ἀλλὰ τί λέγει; Ἐγγύς σου τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἐν τῷ στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τοῦτ' ἔστι τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν. Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ· καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

Νόμος καὶ Χάρις

«Παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης», ψάλλει διδασκλικότατα ἡ Ἐκκλησία μας. Σκιά ἦταν ὁ Νόμος. Σκιά πού κατὰ ἕναν τρόπο «ἔκρυβε» τὸν Θεὸ μέ ποιάν ἔννοια: δέν μπορούσε νά ἐφαρμοσθεῖ κατ' ὀλοκληρίαν, καὶ τοῦτο γιατί κανεὶς ἄνθρωπος δέν μπορούσε νά τὸν τηρήσει ὀλοκληρο· σέ κάτι θά ἔφταιγε, ὅσο καὶ ἄν προσπαθοῦσε. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐδῶ ὁμως ἔρχεται σάν καταπέλτης: Αὐτὸς πού ὄλα θά τά τηρήσει «πταίση δέ ἐν ἐνί, γέγονεν πάντων ἔνοχος» (Ἰακ. 2,10). Ποίος ἄλοιπὸν μπορεῖ νά καυχηθεῖ ὅτι ὑπερέχει τοῦ ὀποιοῦδήποτε πηλσίον του, ἐφόσον ὄλοι κάπου ἔχουμε φταίξει καὶ ἄρα εἴμαστε ὄλοι ἔνοχοι σέ ὄλα;

Ἐρχεται ἄλοιπὸν ὁ Χριστὸς, «ἀδειάζει» ἀπὸ τῆ δόξα Του, κενώνεται, ντύνεται ὁ Ἄναμάρτητος τῆ φτώχεια μας, κατεβαίνει ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς στή γῆ, κατεβαίνει ἀκόμη πιό βαθιά, μέχρι τὰ καταχθόνια, κηρύττει καὶ ἐκεῖ τὰ «χαρᾶς εὐαγγέλια» ἀστραποβολῶντας μέσα στό ἄκτιστο πῦρ τῆς θεότητός Του, καὶ χαροποιεῖ ἔτσι τοὺς καθηποραιρέτους ὄλων τῶν αἰώνων. Μέ τῆ χάρη Του πλέον σωζόμαστε. Δωρεάν. Χωρὶς τῆ χάρη Του εἴμαστε «πάντων ἔνοχοι». Μᾶς μένει ἡ σκιά τοῦ Νόμου.

Ἀντιθέτως, πιστεύοντάς Τον καὶ συνεπῶς πράττοντας τὰ ἔργα πού δείχνουν τὴν πίστη-ἐμπιστοσύνη μας σέ Αὐτόν, ζοῦμε μαζί Του μέσα στήν καρδιά μας. Ἐκεῖ μᾶς ἀποκαλύπτεται ὁ ἴδιος μαζί με τὸν Πατέρα Του καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ζώντας ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του, τὸν ὀμολογοῦμε διὰ τῶν χειλέων τοῦ στόματος, τὸν γεύομαστε ὡς ἀφθαρτίζουσα βρώση καὶ γλυκύτατο πόμα, ἀλλῆ καὶ ἡ διὰ χειλέων ὀμολογία μας, σὺν τῷ χρόνῳ γίνεται ὀμολογία τῶν νοερῶν χειλέων τῆς καρδίας, ὀμολογία ζωῆς. Δέν γίνεται ἀλλήως.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδιάς μου καί ἡ προσευχή μου εἰς τόν Θεόν εἶναι ὑπέρ τῶν Ἰσραηλιτῶν, διά νά σωθοῦν. Μαρτυρῶ γι' αὐτούς ὅτι ἔχουν ζῆλον Θεοῦ ἀλλά ὄχι μέ επίγνωσιν. Διότι, ἐπειδή ἀγνοοῦν τήν δικαίωσιν πού δίνει ὁ Θεός καί προσπαθοῦν νά στήσουν τόν δικόν τους τρόπον δικαίωσης δέν ὑπετάχθησαν εἰς τήν δικαίωσιν πού προέρχεται ἀπό τόν Θεόν. Διότι τό τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστός, διά νά δικαιωθῆ καθένας πού πιστεύει. Ὁ Μωϋσῆς γράφει διά τήν δικαίωσιν πού προέρχεται ἀπό τόν νόμον ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἐτήρησε τās ἐντολάς θά ζῆσῃ δι' αὐτῶν. Ἡ δικαίωσις ὁμως πού προέρχεται ἀπό τήν πίστιν, λέγει, Μή πῆς εἰς τήν καρδιά σου ποιός θά ἀνεβῆ εἰς τόν οὐρανόν; διά νά κατεβάσῃ δηλαδή τόν Χριστόν, ἡ Ποιός θά κατεβῆ εἰς τήν χώραν τῶν νεκρῶν; διά νά ἀνεβάσῃ δηλαδή τόν Χριστόν ἀπό τοὺς νεκρούς. Ἀλλά τί λέγει; Κοιτᾶ σου εἶναι ὁ λόγος, εἶναι εἰς τό στόμα σου καί εἰς τήν καρδιά σου. Ὁ λόγος δηλαδή τῆς πίστεως, τόν ὁποῖον κηρύττομεν. Ἐάν ὁμολογήσῃς μέ τό στόμα σου ὅτι Ὁ Ἰησοῦς εἶναι Κύριος καί πιστέψῃς μέ τήν καρδιά σου ὅτι ὁ Θεός τόν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν, τότε θά σωθῆς. Διότι μέ τήν καρδιά ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ὅ,τι ὁδηγεῖ εἰς δικαίωσιν, μέ τό στόμα δέ ὁμολογεῖ ὅ,τι ὁδηγεῖ εἰς σωτηρίαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιζαίτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἐμπόδιο μόνον ὁ ἑαυτός μας

Ὁ διάβολος ἡσσωδῶς χρησιμοποιεῖ τά πάθη μας μέ ἀριστερούς καί δεξιούς πολέμους γιά νά μᾶς ἐκτρέψει ἀπό αὐτή τήν πορεία. Ὑπάρχουν βέβαια σύμφωνα μέ τοὺς Πατέρες μας καί πόλεμοι κατ' ἄλλην ἔννοια: ἀπό τά ἔμπροσθεν (φόβοι γιά ἐπερχόμενα δεινά στό μέλλον), ἀπό τά ὀπισθεν (ἀπεληψία γιά τό παρελθόν μας, κυρίως ὅταν δέν ὑπάρχει στόν ἀγωνιζόμενο ὀλοκληρωτική μετάνοια), ἀπό τά ἐπάνω (ὁ ἀδιάκριτος ἀγώνας γιά τήν ἐπίτευξη «ιδανικῶν») καί ἀπό τά κάτω (ὁ πόλεμος ἀπό τά κατώτερα ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου), πού ζητοῦν νά γκρεμίσουν τόν ἀναβάτη καί ἡγεμόνα νοῦ κάθε στιγμῆ.

Ναί μέν ὁ πόλεμος ἀπό τά ἀριστερά εἶναι ἐπικίνδυνος, ἀλλῆ ὀρατός καί ἀκάληπτος, διότι ἔρχεται μέ τήν ὄψη τῆς ὁποιασδήποτε ἀμαρτίας, ὅποτε ὁ νουνεχῆς πνευματικά πολεμαίει μέ σύμμαχο τή χάρη τοῦ Χριστοῦ καί συνήθως ἐξέρχεται νικηφόρος, ἐκεῖνος ὁμως ὁ πόλεμος πού εἶναι ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνος εἶναι ὁ ἀπό τά δεξιὰ, μέ προκάθυμμα τήν εὐσέβεια.

Σέ ἕναν τέτοιον πόλεμο ἔχουν ἐνδώσει καί δυστυχῶς ἠττηθεῖ ἐκεῖνοι πού «θορυβοῦν» γενικῶς στήν Ἐκκλησία, ἐμφορούμενοι ἀπό αὐτό τό πνεῦμα πού ἡ σημερινή ἀποστολική περικοπή, ὀνομάζει «ζῆλον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν». Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν ὄλη λειτουργία Της καί σέ ἐπίπεδο θεσμών, τοὺς δείχνει τόν δρόμο καί ἐπιπλέον ὑπάρχει ἡ ἀψευδῆς ὑπόσχεση τοῦ

9 Ιουλίου 2017: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Παγκρατίου ιερομάρτυρος επίσκοπου Ταυρομενίας (α΄ αι.). Διονυσίου του ρήτορος
καί Μπτροφάνους όσίων τών έν Ἐθφ. Μιχαήλ νεομάρτυρος του Ἀθναίου († 1770).
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ι΄ 1 - 10 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ν΄ 28 - θ΄ 1.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Ιουλίου, ΣΤ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ε΄ 14-19.

Σωτήρα μας ότι δέν θά Τήν κυριεύσουν οι πύλες του ἄδης, οι συγκεκριμένοι
ἀδελφοί μας φέρονται ως μία συντεχνία, ἡ όποία καί μόνη έχει τό προνόμιο νά
«ἀνησυχεί» γιά τήν πορεία του σκάφους, καθώς ἀποκλειόμαστε οι ὑπόλοιποι.

Τί ἄλλο εἶναι αὐτή ἡ νοοτροπία ἀπό φαρισαϊσμό καί ὑποκρισία τῆς ἐποχῆς
τῶν χρόνων του Χριστου μας πού ἐπιβιώνει μετά τόν Χριστό, πράγμα ἀκόμη
πιό τραγικό; Γι΄ αὐτό νά προσέχουμε, ἀδελφοί μου, τόν ἑαυτό μας, ὥστε νά μήν
όδνηθοῦμε λόγω τέτοιου ζήλου σέ κατάσταση πνιγμοῦ, καί μάλιστα μέσα στό
λιμάνι, τήν Ἐκκλησία του Χριστου.

Ἄρχιμ. Ἐ.Τ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΠ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ, Ὁμοτ. Καθηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 17Χ24 ἑκατ.)

Ὁ Ὁμότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρήστος Βούλγαρης,
μέ τῆ μακρά ἐπιστημονική ἐνασχόλησή του μέ τήν ἐρμηνεία τῆς Καινῆς Διαθήκης,
ὑπομνηματίζει τήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του ἀποστόλου Παύλου.

Ὁ Καθηγητής προβαίνει στήν ἐξήγηση ὁλόκληρης τῆς ἐπιχειρηματολογίας
του Ἀποστόλου γιά κάθε πτυχή τῆς βαθυστόχαστης σκέψης του καί τῆς ρητορικῆς
του δεινότητας. Προβάλλει τήν ἐνότητα καί τήν ιστορική ἐξέλιξη του σχεδίου τῆς
Θείας Οἰκονομίας, πού ἀποτελεῖ τῆ σπονδυλική στήλη τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς.

Ἡ διάρθρωση του ἔργου εἶναι ἡ ἐξῆς: Προηγεῖται ἐκτενῆς εἰσαγωγή στήν πρὸς
Ρωμαίους ἐπιστολή καί ἔπεται τό κείμενο μέ τόν ὑπομνηματισμό του ἀνά στίχο.
Ὅλοκληρώνεται μέ τῆ βιβλιογραφία καί τούς σχετικούς πίνακες.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ του Ἵτυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr